Ч. 143 Середа 1 (13) липня 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Конференциї парляментарних комісий у Відни в справі язиковій. — Відзиви праси о тих конференциях. — З іспаньско-американьскої війни. — Окружник Порти до европейских держав.)

Конференция парляментарної комісиї Кола польского, яка відбула ся в суботу у Відни, не дотикала галицких справ, як спершу доносили німецкі віденьскі ґазети. Она зібрала ся на жадане ґр. Туна, що хотів обговорити з нею деякі важні справи, дотикаючі розвязаня язикового спору. Ґр. Тун представив також парляментарній комісиї Кола польского проектоване правительством управильнене язикової справи, бажаючи запевнити собі піддору Кола. В суботу по полудни відбула парляментарна комісия польского Кола нараду при участи міністра Єнджейовича. — В неділю під проводом пос. Ґроса нараджували ся на конференциї представителї німецкого сторонництва народного, німецких поступовців т. є. давних лїбералів, вірноконституцийної шляхти, антисемітів і поступового німецкого союза. Як доносить Sonn- und Montags-Zeitung, ухвалено на згаданій конференциї рішучу резолюцию. Та резолюция каже, що Німці можуть входити в переговори з ґр. Туном лише бодай по провізоричнім знесеню ческих розпоряджень. Дальше висказує погляд, що уздоровлене відносин лежить виключно в руках правительства. В кінци жалує ся резолюция на вороже в послїдних часах становище правительства супротив Німців. — О наслїдках конференциї ходять найнеймовірнїйші поголоски. Говорять о октройованю і зміні конституциї. З другої сторони в поважних полїтичних кругах зачувати, що правительство не тратить ще надії, що за якийсь час найдуть ся средства до успішного виходу. Натомість припускають, що небавом виступить Бернрайтер з кабінету. — Зараз по скінченю нарад удали ся посли Швеґель і Перґельт до президента міністрів, аби єго повідомити о ухвалах і заявити, що збори готові розпочати наради, коли ґр. Тун згодить ся бодай на провізоричне знесене язикових розпоряджень. Остаточно скінчило ся на тім, що ґр. Тун просив обох тих послів, щоби наклонили предсїдателїв клюбів, аби зібрали ся ще раз в понедїлок, на що згадані предсїдателї пристали. Вечером відбула ся в тій справі міністерияльна нарада. — О тих конференциях розписують ся обширно німецкі часописи, а берлиньска Post помістила допись з Відня, в котрій натякає ся на наміри ґр. Туна, наколиб переговори з Німцями розбили ся. В тій дописи пише ся між иншими: Скликана на недїлю 10 с. м. до Відня конференция провідників німецких сторонництв в австрийскім парляментї має займити ся рішенем одного лише питаня: чи німецкі мужі довіря мимо того, що доси не увзглядено їх жаданя, аби знести язикові розпоряджедя, мають входити з ґр. Туном в нїчого не обовязуючі переговори, чи нї. Ухвала, яка на тій конференциї западе, буде рішаючою для полїтичного житя в Австриї на будуще. Коли конференция рішить, аби взяти участь в тих переговорах, то все ще може обернути ся на добре, але коли в тій справі, котра єсть радше формальною а не річевою, побідить радикальний погляд, домагаючий ся радикальної обструкциї — то буде мусїло наступити і радикальне лїчене теперішних австрийских відносин парляментарних. Отже коли розібє ся теперішний плян ґр. Туна: довести до позапарляментарного порозуміня — тодї на конець липня або на початок серпня буде скликана рада державна, аби ще послїдний раз подати парляментови можність нормально обрадувати. Коли і то змагане заведе, буде ясний доказ, що теперішний парлямент не спосібний функционувати і тодї на порядку дневнім стане зміна конституциї. Рішене тої важної і далекосяглої справи лежить в руках збираючої ся в недїлю конференциї. Єї заперечуюча ухвала може заквестионувати все, що зроблено від чотириста лїт.

З поля іспаньско-американьскої війни насплило кілька нових вістий, що представляють положене Іспанців в невідраднім сьвітлї. Іменно доносить ґен. Шафтер, що в послїдній хвили одержав від ґен. Лїнареса предложене піддания Сантхаґа, але під услівєм, що іспаньскому войску буде дозволено вийти з міста без перешкоди. Повідомлений о тім президент Мек Кінлї відтелєґрафував, що не годить ся на то услівє. Супротив того здогадують ся, що в суботу а найпізнїйше в недїлю прийшло до рішаючої борби під Сантхаґо і що наступило бомбардоване міста. Американцї бо, користаючи з перерви в воєнній акциї сильно скріпили всї свої позициї під Сантхаґо і уставили довкола

---

19)

Послїдна воля.

(Із шведского. — Віктора Гуґа Вікстрема).

(Дальше).

Першого вечера не прийшов нїхто, другого також нїхто, але третої ночи явило ся вже чотирох гостий. Знаючи богато язиків, міг я нераз розвідавши якої народности який гість, розмавляти з ним в єго рідній мові, а то, чим більше о тім розійшла ся чутка, причинило ся немало до моєї слави.

Всякий початок трудний. Перші сеанси не конче удали ся, бо я потрохи і побоював ся посувати ся за далеко в моїй штуці ворожбитства, потрохи і не привик був до цїлого поступованя. Але коли я так ворожив через кілька недїль, то моя сьмілість у відкриваню минувшости і відгадуваню будучности, стала на диво велика.

Отже з мене зробив ся вівісектор [1]), котрого прецї зразу бере також страх мучити зьвірята, але наконець з правдивою розкошию розрізує ножем ледви дихаючу груд та душаче ся горло. Люди не були для мене нїчим иншим як лиш жиючими чувствуючими сотворінями, котрі я міг після вподоби уживати яко предмети до моїх досьвідів без нїякої певної цїли. Сила голосу, черти лиця, форма чашки, лїнії руки — я комбінував все разом. Кождому, хто увійшов, придивляв ся я мовчки довший або коротший час, попросив єго відтак, щоби промовив до мене кілька слів своєю рідною мовою, а то длятого, щоби я чув єго голос, а відтак попросив, щоби менї подав свою ліву руку. Коли я так дивив ся на лїнії на ній, попадав часами в рід якоїсь екстази [2]), і з уст моїх плили слова, котрих я собі опісля не міг навіть пригадати. Чи то було самообманьство, чи нї, сам вже того не знаю; то єсть лиш річ певна, що мій турецкий сальон був нераз сьвідком сцен, котрі дуже добре годились би до якоїсь драми.

Мимо того всего навідували ся люди до мене лиш зрідка. Я не мав більше доходу, як лиш тілько, кілько треба було на видатки та на житє. Я зміркував зараз, що з моєю „всхідною“ штукою ледве чи доробло ся маєтку.

Так продовжав я мої вечірні засїданя через кілька недїль а в день при помочи знаменитого знатока язиків учив ся росийскої мови, аж одного вечера став я переглядати спис моїх гостий і побачив, що більша часть з них були самі женщини.

Що би тому була за причина? Я став думати над тим. А може то мужчини взагалї менше зважають на штуку ворожбитства? Де-ж там, як-раз стілько, що й женщини, коли не більше! А може то женщини держать ся сильнїйше „добрих давних часів“, мимо того, що любують ся в новій модї, і люблять хіромантию, френольоґію та фізіоґноміку лиш длятого, що она тепер старомодна?

Не здаєсь, щоби так було — подумав я собі.

Але як то пояснити!

Довго роздумував я над тим та запускав ся у всїлякі здогади, аж наконець стало менї ясно. Я знайшов причину. Вічна женьскість! Я був мужчиною і длятого приходили до мене по найбільшій части женщини.

А вічна мужескість? — Менї треба було постарати ся о якусь женьску помічницю, оперти мій інтерес на моднім спорті спіритизму та постарати ся о „медіюм“, що на око держало би всї нитки сїти в своїх руках.

Вдоволений сим успіхом і певний щасливого кінця, в тім припущеню, що женщина котрої менї потреба, буде красна, ляг я спочивати.

Причина, задля котрої вибрав я собі на мій побут готель де Руссї, була та, що як менї з кількох сторін говорили, бувають тут найприрікнїйші люди з цїлого сьвіта. Тї, що менї так говорили, казали правду; бодай було так під ту пору, коли я перебував в Римі. Там були представителї майже тілько народностий, що

[1]) Вівісектор, — слово латиньске, значить: „той, що живцем ріже“. Деякі учені. котрі хотїли би знати, як проявляє ся житє в чоловіцї, роблять досьвіди на малих зьвірятах н. пр. на жабах. кріликах, псах і т. п., котрі розрізують живцем. Дивлять ся н. пр. як серце бє у жаби і т. п. Таких учених називають вівісекторами.

[2]) Екстазою називає ся великий степень одушевленя, в котрім чоловік забуває на все, що дїє ся доокола него, а дає волю лиш тому, що в нїм самім дїє ся. В таку екстазу попадають часто н. пр. деякі ворожбити т. зв. „ясновиди“ і т. п. люди.

міста шість батерий артилериї. Они кажуть що коли Сантхаґо не піддасть ся до понеділка рана то прийде до борби, в котрій надіють ся взяти кріпость і всї прочі укріпленя приступом.

Ґен. Шафтер подав урядово, що втрати Американцїв в борбах під Сантхаґо в днях 1 і 2 липня представляють ся як слїдує: Убитих 22 офіцирів і 208 вояків, ранених 81 офіцирів і 1203 вояків, пропало 79 людий — загалом втратили Американцї 1593 людий. З Ішпанцїв попало під Сантхаґо в неволю 1750 людий.

Заслуженого поручника Гобсона, що затопив був пароход „Меррімак" і дістав ся в ішпаньску неволю випустили Ішпанцї на волю і виміняли его за ішпаньского поручника Арїяса. Гобсон прибув на поклад корабля „Ню Йорк" де его сердечно повитав адмірал Самсон. В нагороду за знищенє фльоти Сервери іменував президент Мек Кінлї Самсона і Шлея дїйстними адміралами. Досї були они оба лише комодорами, т. е. низшими начальниками фльоти. — Полоненого адмірала Серверу а з ним і инших визначнїйших ішпаньских плїнників привіз в недїлю американьскій корабель „Сен Люї" до Порємаве в державі Вірджінїя.

З другого театру війни, з Филипиньских островів надходять також недобрі вісти для Ішпанцїв. Именно доносить адмірал Дюї, що американьскі сухопутні войска прибули вже до Кавіте і вийшли на берег. Вісти розпущені Ішпанцями, немов би Аґінальдо і филипиньскі ворохобники були ворожо настроєні для Американцїв і не хотїли спільно з ними дїлати, показали ся неправдивими. Ворохобники остають в як найлїпшій згодї з Американцями і спомагають всюди американьске військо.

Тимчасом в Ішпанії борють ся тепер два напрями. Одні хотїли би, щоби війну закінчити як найскорше і вже тепер приступити до переговорів, другі між ними і звістний ґенерал Мартінец Кампос стоять за тим, щоби війну вести дальше, бо теперішна хвиля не надає ся до мирних переговорів. Таке саме роздвоєнє єсть в суспільности і прасї панує і між самими мінїстрами. Противники мирних переговорів підносять, що треба ще використати ішпаньску перевагу, на случай коли Американцї запустять ся в глубину острова і не будуть мати підмоги від своєї фльоти. Впрочім навіть коли би Ішпанцї й полишили Кубу, то ішпаньске населенє на острові не піддасть ся Американцям а буде з ними бороти ся, аби не прийти під пановане Америки. На скілько оправданї ті надїї прихильників війни, покаже найблизша будучність.

Кретийска справа знов пригадала ся Европі. Як вже донесли телєґрами, запротестувала Порта окружником зверненим до амбасад чотирох европейских держав против їх постанов що-до заведеня ладу на Креті. В тім протестї підносить турецке правительство закид, що кретийскі народні збори, котрим адмірали порyчили провізоричну управу островом — незаконні, бо засїдають в них провідники ворохобників, що свого часу руйнували маєтки, торговлю і промисл магометаньских Кретийцїв. Дальше заявляє Туреччина, що таке рішенє справи стоїть в суперечности з запевненєм, яке свого часу дали европейскі держави, що права султана будуть пошановані і турецка держава остане ненарушена. Супротив того заявляє Порта, що не може признати такого ладу і не бере на себе нїякої одвічальности. — На ту заяву мали відповісти Анґлїя і Росия, що зарядженє адміралів що-до управи Кретою єсть лиш тимчасове, а Росия додала, що в своїм часї спитають Туреччину держави що-до постійної управи Кретою.

Новинки.

Львів дня 12-го липня 1898.

— **Є. В. Цїсар** санкционував ухвалений галицким соймом закон, позволяючий громадї Судова Вишня побирати громадску оплату від пива аж до 1902 року.

— **Іменованя.** Мінїстерство торговлї іменувало почтових офицьялів: Юл. Гольчевского, Володислава Терликовского і Алекс. Колпачкевича у Львові та Людв. Арцішевского в Ряшеві старшими офицьялами почтовими. — II. Мінїстер рільництва іменував лїсових люстраторів: Йос. Флєхнера, Стан. Бравнера і Вікт. Гайна радниками, а управителїв лїсів і домен Винк. Заячківского, Як. Кусїбу, Риш. Ярмульського, Людв. Унгера і Макс. Палляса люстраторами лїсів.

— **Перенесеня.** П. Намістник перенїс концепіста Намістництва Мих. Равского з Бжеска до Хшанова та призначив практиканта концептового Намістництва Евст. Льоренович до служби при старостві в Бжеску.

— **Стан здоровля Є. Ем. Кардинала Сембратовича** в послїдних днях погіршив ся. Є. Емінєнция перебуває заєдно в ліжку і єсть дуже ослаблений. В ночи на вчера приймив Є. Ем. Кардинал сьв. Пвичастіє.

— **Заосмотренє вдів і сиріт по урядниках.** Урядова Wiener Abendpost доносить в важній справі заосмотреня вдів і сиріт по державних урядниках, що слїдує: З причини одного специяльного случаю згодили ся ц. к. Мінїстерства судівництва і скарбу на погляд, що по мысли §§. 2, 5 і 7 закона з дня 14-го мая 1896 вдови і сироти по урядниках і слугах державних, котрі померли що найменше по пятьох лїтах чинної служби, а то по лїтах, що можуть бути після обовязуючих приписів до тої служби почислені. мають право жадати звичайних поборів платнї з виїмком случаю, коли смерть урядника або слуги наступила в наслїдок самоубийства.

— **Бар. Конрад**, бувший мінїстер просьвіти, помер в Градци в ночи дня 9 с. м. в 77-ім роцї житя. Бар. Конрад був першим мінїстром просьвіти в кабінетї гр. Таффого а наслїдником Штремаєра.

— **Податок особисто-доходовий** принїс після урядового рахунку в текучім роцї скарбови державному суму 21·94 мілїонів. Перед законом о податку особисто-доходовім прелїміновано дохід річний на 18 мілїонів зр., а в буджетї сегорічнім лише на 15·62 мілїонів зр. Надвишка виносить проте 3·68, взглядно 6·12 мілїонів зр. Австрия дала до сеї суми 10·55 мілїонів, Чехи 4·36 мілїонів, Галичина (що займає грете місце) 1·42 мілїонів, більше о 200.000 зр. нїж було прелїміноване в сегорічнім буджетї. Буковина дала 180.000 зр. податку.

— **В рускій женьскій школї вправ у Львові** відбуло ся закінченє року шкільного (задля скорого виїзду многих дїтий) дня 10 с. м. з таким порядком: о 8-ій год. рано відправила ся лїтургія в каплици семинариї женьскої, а о 9 год. відбуло

й в альжірскій леґії чужинцїв, і я при табль дот [3]) приглядав ся з великою приятностию тому що раз зміняючому ся товариству, до котрого моє, так повне змін житє дуже годило ся. Хиба-ж би не знайти менї межи тими всїма чужинцями хоч би одну душу, що підходила би до моєї, словом: таку саму авантурну душу?

При кождім обідї сидів я тут як той паук на своїй сїтцї. Кельнерам приказав я, щоби менї визначали місце завсїгди коло якоїсь новоприбувшої дами. Я хотїв розширити своє знанє язиків всїлякими розмовами, і то з дамами, бо они звичайно найскорійші до розмови.

Минув вже був місяць від того часу, коли я постановив собі постарати ся о якесь женьске медїюм, а я все ще анї кроком не підійшов близше до моєї цїли. Я вже стратив був надію, коли одного дня в полудне увійшла якась дама, молода, красна, сама одна — якраз така, якої менї було потреба. Она була середного росту, чорнява, з благородними чертами лиця і певна в своїй поставі. В чорних єї очах пробивала ся сила духа, а пукате чоло вказувало на значний зміст гадок. Могла мати яких двайцять і кілька лїт.

Я дав кельнерови знак і він зрозумів мене. Моє місце при столї було зараз коло неї. Вже по зупі розпочала ся наша розмова. Она попросила щоби їй подати сільничку, звичайний початок до розмови при табль дот, а що сказала то по анґлїйски, то й я став розмавляти тим самим язиком.

Підчас нашої розмови показала она таке знанє сьвіта і таке образованє, що мене тим аж здивувала. Всюди бувала, все видїла, все знала. А що в єї звичаю їздити по чужих краях на власну руку найбільше впадало в очи, то був той легкий тон, з яким она розмавляла з молодым мужчиною, котрого їй не представлено і котрого перший раз видїла. Робила враженє женщини, що ступала своєю власною дорогою і не клонила ся перед нїким і перед нїчим.

А може би менї удало ся війти з нею в яку звязь?

Сьміла, зухвала гадка!

По обідї спитав я єї, чи можу пити каву з нею в городї готелю. Она пристала на то без нїякого короводу, ще й закурила собі папіроску і курила єї з приятностию.

Заким я ще сїв собі коло неї, представив ся їй. І она сказала як називає ся: „Міріям Май". З повним тактом як доси приняла мою візитну карту, але своєї менї не дала.

Опісля хоч я єї о то не питав, стала менї розповідати, що побуде якийсь час в Римі, доки аж не прийде якась єї своячка, а відтак поїде до Швайцариї.

Та й я сказав їй, що подорожую лиш для приятности — що за зухвала брехня! — і що можу тут побути доки менї сподобає ся.

В годину опісля встала. Усьміхаючись позволила менї сїдати при табль дот коло неї.

Дивні тоті анґлїйскі дами, а радше дивно самостійні они — подумав я собі, заким заснув, вдоволений трудами дня.

Наше знакомство зробило незадовго великий поступ. Для людий чужих собі сходити ся день в день в якімсь чужім містї в однім і тім самім гостинници та обідати разом, значить більше, як стрічати ся через цїлу зиму на балях або лїтом на прогульках по публичних городах.

Вже другого дня спитала она збиточливо:

— Ви учите ся по российски? Чи не думаєти Ви їхати до Росиї?

— А хто-ж Вам то сказав? — спитав я.

— Я розвідувала ся про Вас у портера, а той сказав менї, що знає лиш тілько, що Ви учите ся по российски.

— Я не учу ся длятого, що хочу їхати до Росиї, я лиш на то, щоби знати ту мову. То ще одно, до чого у мене єсть здібність, язики, отже я хотїв би в них виобразувати ся.

— Ми будемо мабуть ще через кілька місяців стрічати ся при обідї, отже може пристанете на то, щоби я була Вашою учителькою сеї трудної мови.

— Ви? — спитав я здивований.

— А вже-ж що я! Моя мати була Росиянкою, а мій батько, хоч Анґлїєць з роду, говорив плавно по российски. Я учила ся рівночасно по российски і по анґлїйски.

— Розуміє ся, що з найбільшою охотою приймаю Ваше предложенє. Може можемо зараз розпочати?

— Як хочете.

За хвильку опісля розмавляли ми вже по российски. З початку ішло якось досить пиняво, хоч я учив ся вже в Барцельонї і тут в Римі, але я робив з кождим днем добрі поступи. Впрочім уважав я собі то за честь, щоби збільшати своє знанє язика і показати пани Май, як високо цїню єї прихильність.

Я відправив мого давнїйшого учителя, бо лиш з уст панї Май хотїв учити ся сеї трудної мови, котрою она так миленько говорила.

В тиждень по тім, як розпочали ся лекциї, сказала она до мене кивнувши миленько своєю малою, красною головкою:

— Та вже так добре говорите, як я. Але то не заслуга учительки лиш ученика.

— Ах, панї Май, — відповів я — то не заслуга анї учительки анї учителя, лиш....

Я вже хотїв сказати: лиш любови — але відтак говорив дальше:

[3]) Табль дот — слово францускe (table d'hôte) — називають ся обіди в деяких гостинницях, де не дають кождому гостеви окремо страви, які він собі вибере, але всїм гостям, що засядуть спільно до стола, подають одні і тї самі страви на полумисках, з котрих кождий сам собі набирає. В таких гостинницях платить ся від обіду а не від страви; можна і не їсти якоїсь страви, а треба заплатити.

ся оголошенє поступів і закінченє в самій школї (при площи Стрілецкій ч. 6).

— **Посьвященє угольного каменя** під нову муровану церков в Тиряві волоскій відбуло ся дня 11-го червня с. р. Чину посьвященя доконав о. Мих. Ясеницкий, теперішний декан лїский, в сослуженю оо. Атан. Венгриновича з Завадки, Мих. Шатиньского з Тиряви сільної, Ів. Фекули з Кречова і Мих. Сливиньского пароха місцевого.

— **Перший процес з причини забурень.** В Ряшеві розпочали ся в тамошнім трибуналї карні розправи против селян по причинї розрухів в Стрижові і околици, а також против жида, котрий не хотїв приняти войскових коний на кватиру, але казав їх відослати до костела. В першім случаю засуджено Петра Пітеру за те, що дня 20 червня війшов до коршми в Яворничу і вигнавши жидівку, розлив бочку пива і потовк богато фляшок, на 2 місяцї вязниці, а жида Якова Гаґля з Стрижова, котрий в повисший спосіб допустив ся зневаги релїгії, засуджено на 1 рік тяжкої вязницї, обостреної два рази на місяць постом.

— **Пароход „Бурґонь“**, що потонув з таким множеством людий, мав на собі 12 ратункових човнів, а крім того богато складаних тратов і човнів. Однако в часї катастрофи удало ся спустити на воду ледве 6 човнів, а й з тих лише три могли послужити до ратунку, бо четвертий човен, переповнений людьми перевернув ся і всї люди, що були на нїм погибли. Перевернув его і затопив великий зелїзний комин парохода, що звалив ся на него. Пароход коштував 6 мілїонів франків, а віз набору за 21 мілїонів. Найбільші страти потерплять французкі асекурацийні товариства, де були обезпечені товари і сам затоплений пароход.

Телеґрами.

Відень 12 липня. Предсїдателї клюбів лївицї нараджували ся вчера до години 6-ої вечером над предложенем ґр. Туна що-до рішеня язикової справи. Нинї тревае нарада дальше.

Задар 12 липня. Оногди дали ся чути в Тріль і Сінь легкі потрясеня землї. В Тріль було крім того сильне потрясенє. Вислано на місце войскових лїкарів.

Софія 12 липня. Росийский военний корабель „Отклик“ приїхав до Варни, щоби забрати князя Фердинанда, княгиню і малого князя Бориса до Одеси. Росийский войсковий аташе Абеґ супроводить княжу пару до Росиї, а росийский посол Бахметев виїхав наперед до Петербурга і дожидає там приїзду княжої родини.

Мадрид 12 липня. Посли повідомили Саґасту, що держави бажають, аби Іспанія заключила мир. Гадки іспаньских мінїстрів подїлені, але здаеть ся, що прихильників мира більше між ними. Imparcial впевнює, що справа мирних переговорів єсть вже на добрій дорозі.

Переписка зі всїми і для всїх.

Оповістки.

— Предприємця до вимурованя церкви пошукує гр. кат. комітет церковний в Яворові. Плян і кошторис можна переглянути в урядї парохіяльнім. Оферти вносити належить на руки комітету до 20 липня 1898 р. — Той сам комітет має на продаж стару церков з дубового материялу, враз з внутренним урядженем, за доступну цїну. Купуючий може зголосити ся до уряду парохіяльного в Яворові, почта в місци.

На час вакаций потрібний єсть ученик висшої ґімназиї або академік, яко учитель до приватиста з III-ої кляси ґімназ. На подані услівя дасть відповідь уряд парохіяльний в Хотинци почта Стубно.

Б. П. з Тернополя: Коли Вас вже асентировано, то годї Вам вибирати рід збройної сили; мусите вже служити в тім віддїлї, до котрого Вас відобрано. Вступити можете і скорше, але то буде зависїти від того, чи власти войскові згодять ся на то, бо вже не вступаете яко правдивий охотник. Треба Вам длятого зголосити ся до доповняючої команди того полку, до котрого Вас асентировано і там предложити устно свою просьбу, а тогди почуете, що Вам скажуть. По нашій думцї було би дїйстно найлїпше, як би Ви лишили ся у войску, бо о дальших науках по вислуженю трох лїт нема й бесїди, а за мало маете кляс, щоби опісля дати собі якусь раду. О принятю до маринарки з повисше сказаного взгляду нема й бесїди, отже й відпадає відповідь в справі подaня. По вислуженю 12 лїт можете одержати одну з тих посад, які суть зарезервовані для вислужених підофіцирів, отже якусь посаду манїпуляцийну при урядах, при почтї і при зелїзници. Коли будете служити у войску, старайте ся дістати ся до канцелярії рахункової і научити ся там практично рахунковости, а відтак учіть ся і теоретично рахунковости державної та старайте ся зробити з неї іспит перед комісиєю для рахунковости державної при ц. к. Намістництві, а тогди зможете тим певнїйше і тим лїпшу дістати посаду. Впрочім становище підофіцирів, що служать понад обовязуюче число лїт, єсть тепер значно поліпшене. —

А. В. в Горошовій: Плями від смаровила виваблює ся кількома способами після того, на якій они материї. Позаяк у Вашім питаню не сказано, на якій материї пляма, то виберіть собі із слїдуючих способів, котрий Вам буде догідний: а) На білю: Полотно треба трохи змочити, пляму витерти губкою, умоченою в терпентиновім олїю, вкрити білою бібулою і зверха потягнути кілька разів горячим зелїзком, а наконець виправи в теплій водї з милом. — б) Крашені вовняні і бавовняні материї: Материю змочити, пляму натерти якою товщею, добре намилити і лишити мило на нїм на кілька мінут, а відтак змивати на переміну раз терпентиновим олїем, а раз горячою водою, доки аж пляма не пустить. Як би то не помогло, то треба жовток змішати з дрібкою терпентинового олїю, а відтак лишити на плямі, щоби засох. Опісля треба жовток здрапати і пляму виправи в горячій водї. Можна би також підпустити сольну кислоту (квас) трохи водою і виправи в нїй, а відтак виполокати в мягкій (з ріки) водї. — в) З вовняних материй: Змочити пляму в мішанинї: 100 ґр. стеру, 20 ґр. сальмиякового спірітусу і 400 ґр. терпентинового олїю і пляму добре витирати. То треба доти повтаряти, доки аж пляма не щезне. — г) З шовку і атласу: Материю змочити; при помочи губки натерти пляму мішаниною етеру і хльорофору, посипати білою глинкою, покласти на то білу бібулу і прасувати відтак горячим зелїзком. — **А. З. М.** До академії лїсової, а радше до академії для науки управи землї (Hochschule für Bodencultur), віддїл лїсовий, треба мати цїлу ґімназию або школу реальну і матуру. Тут не допускає ся ніякого вступного іспиту. До академії торговельної (низший віддїл) можна робити вступний іспит; до висшого віддїлу треба мати матуру шкіл середних. Обі ті академії суть у Відни, і обі они, о скілько можемо зміркувати, не для Вас. Держіть ся або того фаху, до котрого маете вже підставу, або вступіть на практику до „Народ. Торговлї“. Практична наука, котру зможете легко доповнити теоретично самоукою, доведе Вас скорше до цїли. Що-до підручника о будові ока і т. д., то насампеpед мусимо Вам сказати, що Ви не маете ясного понятя о тім, чого хочете, бо що то має значити: „будова ока під взглядом технїчним і хемічним?“ — значить ся Вам би треба всеї науки о будові людского тїла (анатомії, ґістольоґії і т. д.) оптики, хемії і т. п. Око преці не становить окремий для себе орґанїзм, щоби его окремо трактовано, а специяльні дїла о оцї вимагають знаня вступних відомостий. Для науки з погляду о будові ока дістанете дуже поучаючий модель зроблений з картону, так, що на поодиноких картониках суть намальовані і позначені буквами всї ті части ока, з яких оно складає ся, а ті картоники уложені один на другім в тім порядку, в якім уложена будова ока. Опис до того єсть в польскім язиці. Того рода модель видїли ми случайно на виставі в книгарни польскій у Львові. Удайте ся до неї. —

Грабовець: Книжку дістанете, але троха пізнїйше, бо ще не готова. — (Дальші відповіди пізнїйше).

.... лиш згідности наших душ, через що всї трудности стали легкими.

Она почервонїла ся, як би здогадала ся, що я хотїв сказати.

Любов таки єсть найлїпшою учителькою. Она то була причиною, що я старав ся всїма способами, сказати мою вдячність пани Май. Любов заострювала мій слух для еї голосу, додавала здібности мому язикови наслїдувати еї голос, любов зробила з мене податливе твориво для еї духа.

Образ Ізи усунув ся був в глубину. Она була дитиною, котру я поховав; замість дитини виступила женщина.

Одностайність житя в таборі войсковім, недуга і смерть мого приятеля, журба о щоденні потреби житя відсунули були на довгий час всї мрії любови.

Але тепер виступили они знову, рожеві, повні охоти до житя, одуряючі. Як би громадки веселих русалок крутили ся они знову около мого віджившого знову серця, пукали до его дверий та відзивали ся.

Отвори ся! Отвори ся! Чого ти замкнуло ся перед нами? Нам студено і ми хочемо дістати ся до тебе!

І я не знаючи що робити отворив їм двері мого серця, майже несьвідомо; але коли они там опинили ся, запалили сьвітла в червоним будинку, обсипали ошоломляючим подувом свого запаху его стїни і ждали неспокійно, коли прийде суджена.

Я зразу сьміяв ся, коли чув їх крики перед дверми мого серця, відтак став веселити ся, коли зачув як они почали сьвяточно прибирати ся та домішувати до моеї крови пахучого, пекучого олїю та кликали:

Суджена! А деж суджена? Коли-ж прийде?

А судженою була Міріям, але ще лиш судженою мого чувства, моїх гадок. Та й як же могла она стати дїйстно моєю, тота горда женщина, що так сьміло і певна себе споглядала на сьвіт?

Нїчим не зрадила, що хоч би лиш здогадувала ся моеї любови. Була завсїгди так само спокійна, так само прихильна, так само холодна.

Чи могла она любити? Еї глубокі очи казали, що так, еї широке чоло казало, що нї.

Коли чоловік богато думає, то серце замовкає.

Наші розмови при обідї вели ся і дальше. Панї Май не мала ніяких знакомих, а також ніхто у неї не бував. Менї годї було не дивувати ся тому. Коли якась молода женщина жила сама одна у великім містї, то не могло то бути без причини. Часами підчас обіду діставала она якісь телеґрами. Розтвирала їх тогди з горячковим поспіхом, а часом відходила від стола, щоби на них відповідати. Посилок почтових, листів та ґазет — особливо росийских — відбирала дуже богато; менї казали, що она сидїла ночами до пізна і писала листи. О своїх приватних відносинах нїколи зі мною не говорила. То було як би заказане поле, від котрого огорожу я, що правда, видів, але поза котру менї не вільно було переступити. То було однісеньке, що она менї сказала першого дня про свої відносини родинні. Зробила то здаєсь лиш длятого, щоби на пізнїйше забезпечитись тим певнїйше від цікавости.

Предметом еї розривки були дїла штуки в Римі, анґлїйске товариске житє, росийскі звичаї та всїлякого рода пригоди в подорожах; одної річи — крім своїх відносин родинних — она нїколи не тикала, а то була полїтика. Та я тому й не дивував ся — яке дїло хорошим женщинам до полїтики?

По найбільшій части була весела, але часами як би якась тїнь залягала еї лице. Еї очи набирали мелянхолїйного, задумчивого виразу і споглядали нїби десь далеко в даль.

Відтак нїби виривала ся від тих всїх гноблячих еї гадок і виглядала знов безжурною та веселою.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).